

MEOSZ OTTI SAJTÓFIGYELÉS

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottakról és a MEOSZ interaktív portálján a 108 egyesület által közölt információk tallózása

A sajtóban megjelent információk -- MÉDIA HÍREK ---

A megváltozott munkaképességű emberek foglalkoztatása

Ma először jártam Tallinnban az Astangu nevű nagy állami rehabilitációs központban. Ez tulajdonképpen egy képzési központ. Több száz fogyatékossgal (és mentális problémával) élő fiatal kap itt szakképzést, amihez kollégiumi elhelyezés is jár.

A hely a belvárostól olyan 20 percre található, egy panelházakkal körülvett lakóövezetben. A képet a honlapjukról szedtem le, az egész épület egy fogyatékosok számára létrehozott bentlakásos szakmunkásképző. Két dolog szúr szemet és kelt bennem vegyes érzéseket:

- Az iskolába kizárólag fogyatékossgal élő fiatalok járnak, tehát a hely szegregált. Megint az van, hogy egy helyre össze vannak gyűjtve a különböző fogyatékossgal élő emberek és ők elkülönítve, itt kapnak szakképzést.

- A papír, amit a képzés végén adnak, nem egyenértékű az itteni szakmunkásképzők papírjával, miközben az itt dolgozók szerint a képzés minősége ezt egyáltalán nem indokolná. Ami azonban számomra a fentiek ellenére mégis igazán figyelemreméltó volt az az, hogy habár az intézmény maga egy szegregált képzési intézmény, az itt végzett hallgatók 60%-a (nem írtam el, hatvan!! százalék) sikerrel helyezkedik el a nyílt munkaerőpiacon. És amikor azt mondom, hogy nyílt munkaerőpiac, akkor mindenféle állami dotáció nélkül, a maga lábán álló piaci cégeket értem alatta. IT, faipari képzés és konyhai tevékenységhez köthető képzések (pék, kukta, konyhai kisegítő) zajlanak, de a képzési profil nagyon rugalmasan alakul a helyi munkaerőpiac igényeinek megfelelően.

Érdekes vetni egy pillantást a megváltozott munkaképességű emberek foglalkoztatási adataira a két országban:

A megváltozott munkaképességű emberek foglalkoztatási aránya:

Észtország (20-64 éves): 42,9% ([forrás](#))

Magyarország (15-64 éves): 18,1% ([forrás](#))

A fogyatékossgal élő személyek foglalkoztatási aránya:

Észtország ([az ún. regisztrált fogyatékossgal élők kategóriával operálnak](#)): 28,1%

Magyarország (a [2011-es népszámlálás](#) adatai alapján): 13,3%

Észtország a GDP mindössze 12-15%-át költi jóléti juttatásokra, a megváltozott munkaképességű emberek foglalkoztatása esetén (is) a nyílt munkaerőpiaci megoldásokat támogatják. Magyarországon ez az érték 22-23%, a foglalkoztatási programok pedig döntően a különféle védett, állami dotációban részesülő foglalkoztatási formákat preferálják. Ez akár rendkívül jövedelmező is lehet a “fogyatékos foglalkoztatásra” specializálódott cégek számára, illetve folyamatosan életben tartja a fogyatékosok számára zárvány világokat létrehozó nagy intézményeket és szolgáltatókat. Talán megér némi gondolkodást, hogy egy egészen más szemléletű megközelítés, jóval kevesebb ráfordítással, látványosan jobb eredményeket ér el.

A két szemlélet közötti különbség eredményei a számokon azt hiszem egyértelműen láthatóak. És nem véletlenül használom a kifejezést, számomra egyértelmű, hogy ez

elsősorban szemléletbeli kérdés. Az észti megközelítés mégis egy kegyetlen, neoliberális ideológia által vezérelve is, de sokkal inkább integratívabb, mint az erősen kirekesztő magyar szemlélet, ami egy charity típusú zárványban tartja a fogyatékosokkal élő embereket, a jószándék, a gondoskodás és manapság az állami/egyházi paternalizmus jegyében. Pár héttel ezelőtt az egyik magyar hallgatóm felmondott munkahelyén, egy egyébként elismert, fogyatékos emberekkel foglalkozó alapítványnál. Facebook bejegyzéséből idézek:

„..valahogy maga a struktúra mégis továbbörökíti a szociális foglalkoztatás háborzongató irányait (meglepő módon még civil környezetben is!), a segítő vásárokkal, a „gyerekek”-megszólítással, a partnerség, szabad akarat, az egyéni képességek kibontakoztatásának nem megfelelő figyelembe vételével. Persze, hangoztathatjuk, hogy „Jaj de csodás, hiszen e nyaklánc vagy bőr pénztárca megvásárlásával egy „fogyatékos” ember munkáját támogattuk”, miközben előnti a szeretet a szívünket. Persze. Csak éppen azt nem vesszük észre, ezzel mi magunk is hozzájárulunk, hogy bizony az ember akadályozott léte tovább öröklődjön.”

Az a kontextus, ami a fogyatékosokkal élő embereket egy-egy országban körbeveszi láthatóan nyomot hagy az érintettek önképén is.

A TÁRKI egy 2011-es vizsgálata (TÁRKI zárótanulmány: Az egészségkárosodott népesség helyzete Magyarországon – GÁBOS, TÁTRAI, 2011) a megváltozott munkaképességű embereket kérdezve arra jutott, hogy önbevallás alapján ezeknek az embereknek több mint kétharmada (77%) egyáltalán nem tartja alkalmasnak magát a munkavégzésre.

Ez az arány Észtországban éppen fordított, a megváltozott munkaképességű emberek majdnem fele jelenleg is dolgozik és mintegy kétharmaduk, megfelelő támogatás és segítség igénybevételével kész lenne dolgozni.

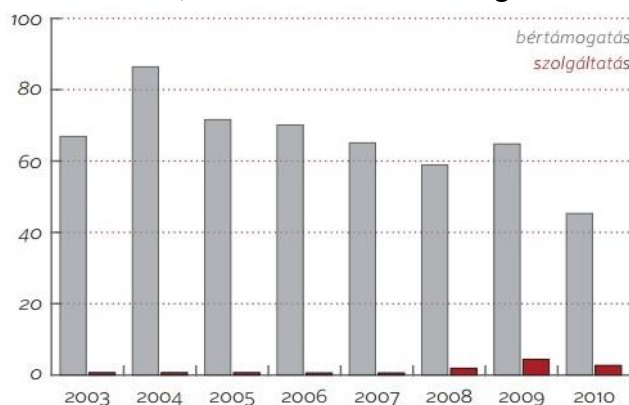
Immár sokadszor, ezen a képzőhelyen is megkérdeztem, hogy megítélésük szerint mi az oka annak hogy az észti rehabilitációs rendszer ilyen erősen a nyílt munkaerőpiacra dolgozik. A válasz számomra ismerős volt:

- Nekünk nincs pénzünk államilag támogatott munkahelyeket fenntartani.
- Nálunk nincsenek nagy egyházi intézmények, amik sok más országban mintegy felszívják a fogyatékos munkaerőt védett foglalkoztatás címén.

Nem először találkozom a kelet-európai és poszt-szovjet térségben azzal a jelenséggel, hogy a lepukkantság jobb mutatókhoz vezet, mint a szociális kiadások tekintetében bőkezűbb országok eredményei. És én visszatérően arra a következtetésre jutok, hogy mi nagyon rossz dolgokra költünk térségbeli összehasonlításban nagyon sokat.

A Budapest Intézet ebben a tanulmányban eléggé világosan leírja azt, amire én is gondolok: http://www.budapestinstitute.eu/.../BI_tenyek_javaslatok_2011...

Az ő tanulmányukból másoltam ki azt az ábrát, amin jól látszik miképpen viszonyul egymáshoz Magyarországon a nyílt munkaerőpiaci foglalkoztatást elősegítő szolgáltatások finanszírozása, és a különféle védett foglalkoztatási formák bértámogatásai:

Az észteknek nincs milliós nagyságrendű pénzük bértámogatás címén különböző védett foglalkoztatási helyeket fenntartani és szemléletében a teljes jóléti (és gazdasági) berendezkedés a nyílt munkaerőpiacot preferálja. Paradox módon ez jót tesz a rehabilitációs eredményeknek, a fogyatékossgal élő emberek énképének és az őket körülvevő szemlélet is teljesen más.

Továbbra sem mondom, hogy minden tökéletes itt. Lehetne integráltabb ez a képzési modell, és többször említettem már, hogy a szinte 0 jóléti juttatások miatt vidéken egy fogyatékos családdal élő család kb. a fakérget rágja.

Ami viszont figyelemreméltó, az a nagyon erős piac-orientáltság, és az impozáns eredmények a fogyatékossgal élő emberek nyílt munkaerőpiaci foglalkoztatása terén. Nem mondom, hogy minden elemében a legkorszerűbb eszközökkel, de a miénknél jóval kisebb ráfordításokkal a nyílt munkaerőpiaci reintegrációt hangsúlyozzák. Van gond a szolgáltatások elérhetőségével és egyáltalán létével, de a meglévő szolgáltatások nem jelentik olyan módon akadályát az integrációnak, ahogy szerintem Magyarországon viszont igen.

forrás: annyit.atlatszo.hu

Látásmentő szemmútét – játékony segítséggel

A szürkehályog önmagában is probléma, nem beszélve arról, ha egy rákbetegnél diagnosztizálják. Szabó Zsuzsának szerencséje volt, a Lions Club támogatta szemmútétjét.

A szabadszállási Szabó Zsuzsanna rokkantnyugdíjas, otthon, számítógépen dolgozik. Ma is leukémiában szenved, átesett kemoterápián és egyéb gyógykezeléseken. Tavaly vette észre, hogy látása elhomályosodott, ami egy idő után a mindennapjait is nehezzé tette. „A számítógép monitorját már csak úgy láttam, ha használtam a nagyító funkciót. Később észrevettem, hogy ha kézzel írtam, három-négyszer akkora betűkkel fejeztem be az írást, mint ahogy elkezdtem. Nem láttam a sorokat” – meséli.

Egyik családtagja Lions Club tag, tőle hallott a segítő szervezet pályázatáról, amire elküldte jelentkezését. A budapesti Mozaik Lions Club közbenjárásával jutott el egy fővárosi szemészeti központba, annak reményében, hogy a szükséges mütét rákbetegsége ellenére is elvégezhető rajta. A segítő lionok tudták, hogy Zsuzsanna családja meglehetősen mostoha körülmények között él. Férjével lehetőségükhöz mértén és erejükön túl is támogatják rokkant szüleiket. A csontvelőátültetése miatt tartósan nem mehet közösségbe, nem utazhat tömegközlekedési járműveken. Rászorultságára való tekintettel ajánlották őt a Lions Szövetséggel együttműködő intézmény illetékes orvosainak.

„Idén úgy döntöttünk, hogy a Lions Clubok Magyarországi Szövetségének támogatásával egy súlyos betegségen átesett, a leukémiájára alkalmazott kemoterápia és sugárkezelés következtében kialakult szürkehályoggal küzdő páciensen szeretnénk segíteni, visszaadni neki a látás örömét és élményét” – nyilatkozta Dr. Szabados Edit, a mütét vállaló II. kerületi szemklinika orvosigazgatója.

Zsuzsannát többször is megvizsgálták a beavatkozás előtt. A vizsgálatokat követően Dr. Szabados Edit a mütét mellett döntött. A phacoemulsificatio modern módszere által ma már

biztonságosan eltávolítható a szemgolyóban található elhomályosodott lencse, amelynek a helyére műlencse kerül. Az első szemműtétjénél Zsuzsanna még természetesen némileg feszült volt, a második műtétet elmondása szerint szinte „átaludta”.

„Sem a műtét közben, sem utána nem éreztem semmilyen fájdalmat. Az operációra várva, az előkészítőben is nagyszerű volt a hangulat, a nővérek minden félelmemet feloldották. A délutánt átaludtam, még a kapott fájdalomcsillapítót sem kellett bevennem. Másnap pedig egy új, színes világra ébredtem” – osztja meg élményeit Zsuzsanna. Egyben hálásan köszöni mind a lionok, mind a budapesti klinika segítségét.

forrás: baon.hu

Kővé vált mosoly

Akiknek van Magyarországon is érvényes papírjuk, hozzájutnak olyan egészségügyi szolgáltatásokhoz is, amelyek egy ukrán számára elérhetetlenek

Napról napra romlik a helyzet Kárpátalján, bár harci cselekmények nem zajlanak itt, minden egyéb, ami a háborúval jár, sújtja az ott élőket. Sorozás, létbizonytalanság, infláció. A legszegényebbek napi egy eurót érő összegből kénytelenek megélni, és mint mindig, most is azok a legnagyobb vesztesei ennek az állapotnak, akik nem tudnak magukért tenni: a fogyatékosok és betegek.

Segélycsomagokkal, gyógyszerekkel, ruhákkal és kórházi felszerelésekkel együtt érkeztünk a Magyar Református Szeretetszolgálattal (MRSZ) Kárpátaljára. Ennek a riportnak az előző két részében már beszámoltunk a szociális intézményekbe, a beregszászi városházára és a munkácsi katonai kórházba tett látogatásunkról, és bemutattunk két magyar családot, ahonnan az apát elvitték katonának. A segélycsomagok legnagyobb része olyan intézményekbe került,

ahol fogyatékkal élőket gondoznak. Az egyik nap csak ajándékokat vittünk, azonban hét végén egy húszfős magyarországi orvoscsoporthoz csatlakoztunk, akik fogyatékkal élő gyermekeket és felnőtteket vizsgáltak meg.

Kárpátalján – főleg az idősebbek körében – még élnek a régi beidegződések, másnak, ne adj' isten fogyatékosnak lenni szégyen. Ilyen gyermek szülője meg elbujdokolhat, ha csak el nem dugja a többiek szeme elől a gyerekét. Arrafelé megszokottak az olyan hírek, hogy sufnyiban élő – vagy ott meghalt – fogyatékosot találtak valahol, akinek a létezéséről nem is tudtak a szomszédok. Szerencsére azért ez nem mindenre igaz, főleg a fiatalokra nem. Régóta hallani olyan rémhíreket a kárpátaljai szülészeti ellátásról, amelyek azt sugallják, hogy a magyar anyákkal szántsándékkal nem bánnak tisztességesen, és ezért a sok baj a gyermekekkel. A Kárpátalján őslakoságnak számító rutén nemzetiség a magyar időkben is legendásan lojális volt a nemzetünkhöz, ma pedig az ukránok és magyarok között a rendszeresen tönkretett vereckeik emlékművön kívül komolyabb etnikai konfliktusok nemigen vannak, ezért valószínűtlen, hogy a magyar babákat bárki is bántaná. Éppen elég a nyomorúságos szegénység, az orvoshiány, a perinatális (születés körüli) ellátás és a korai fejlesztés elmaradottsága, illetve nemegyszer a nyelvi akadályok. Azt, aki csak magyarul ért, hiába fejlesztik ukránul, a magyar szakemberek meg már rég elmentek.

Tiszakeresztúron, a fogyatékos gyermekek bentlakásos iskolájában tanul több magyar gyerek, van magyar anyanyelvű nevelő is a dolgozók között, a konyhás nénik pedig mind magyarok, de az oktatás ukrán nyelven folyik. Ide 6 és 18 éves kor közötti gyerekek járnak, a többség csak a nyári szünetben megy haza. Papíron mindenkinek van valamilyen diagnózisa – általában a központi idegrendszer sérülése van rajta feltüntetve –, de a tanárok szerint a többségnek azonkívül, hogy mélyszegénységből és/vagy alkoholista szülők mellől érkezett, komolyabb baja nincs, és tulajdonképpen jobb is nekik, hogy ebben a kedves intézményben töltik a gyerekkorukat. Láthatóan boldog élet folyik a gyönyörű régi villában, ami egykor nyilván egy magyar úri család nyaralója lehetett, és most a körülbelül hatvan bentlakó alvóhelye. A konyhás nénik puszilgatják a kicsiket, a nevelők szimpatikusak, az egész hely napsütéses és barátságos, ezt látni és érezni lehet. A baj csak az, hogy aki innen kikerült, és sokat nem tanult, mert az anyagot nagyon alacsony szellemi szinthez igazították, semmihez nem tud kezdeni az életben.

Szörnyű sorsokról mesél – magyarul – az egyébként ukrán származású igazgató. Prostitúálódott lányokról és a lumpen családjukhoz visszasüllyedő fiúkról. Az állami gondozottakat – akiből rengeteg van ebben az iskolában – utcára teszik a tizennyolcadik születésnapjukon, boldoguljanak, ahogy tudnak. Az igazgatónak nagyobb baja, hogy Kijev nem utalja a fenntartáshoz szükséges pénzt, s ha néha mégis utalnak, stabil élelmiszer-beszállítókkal nem tudnak megállapodni a felfelé rohanó árak miatt. Itt most nagyon jól jön az élelmiszersegély, amit a Magyar Református Szeretetszolgálat hozott. Régi keletű az együttműködés, a szervezet vezetői, Pál Sándor és Zán Fábrián Sándor püspök gyakori vendégek az otthonban. A konyhás nénik persze leleményesek, életem legfinomabb, természetesen vegetáriánus borscslevesét ettem a konyhában, és arról, hogy egy óra múlva az egész szám kisebesedett, nem ők tehetek, hanem a szovjet korból maradt rémséges, megfeketedett csajka meg az elmoshatatlan alumínium evőeszköz, amellyel – a gyerekekkel együtt – ettem.

Egészen más világ fogad Nagyszőlősen, a fogyatékosok otthonában. Az épület gyönyörű, a magyar időkben árvaháznak épült, a Ferenc Józsefnek köszönetet mondó márványtábla a mai napig olvasható. Ez olyan intézmény, ahova fogyatékos fiúk kerültek be hatévesen, s

maradtak, ma már 115-en vannak, 36 éves a legnagyobb. Valamicskét tanulnak itt, mezőgazdasági munkát végeznek, ezért hús meg tej van a konyhán, de a rizsnek, lisztnek, cukornak, amelyet az MRSZ hozott, nagyon örülnek. Míg az előző intézményben olyan gyerekekkel találkoztunk, akik közül egyről sem tudtuk elhinni a viselkedése és a kinézete alapján, hogy valóban fogyatékos volna, itt más a helyzet. Ez a hely olyan, mint egy amerikai horrorfilm díszlete. Mindenhol csak egy gyenge izzó világít, a hatalmas termek és folyosók sűrű, szellőtlen homályba burkolóznak, ebből bukkannak elő a Bosch festményeire emlékeztető arcok, egyforma ruhában, torz mosollyal. Az igazgató körbevezet. Hálóterem, benne vagy hatvan teljesen egyformára vetett, olyan fényes fehér selyemmel letakart ágy, amilyennel a koporsókat szokták bélelni. A párnákon keményített kendők, mindnek egyformán áll az összes sarka. Sehol egy személyes tárgy, a fürdőben sincsenek a törülközőkhöz rendelt nevek vagy jelek. Itt nincsenek személyiségek. A sötét hálóterem közepén cserepes virágok, mellettük ember nagyságú plüssállatok, jegesmedve és oroszlán, gonosz üvegszemekkel.

Az egyik sötét teremben egészen kicsi fiúk játszanak egy marék kockával, fehér köpenyes tavarisnya felügyeletével, amikor belépünk, az egyik gyerek intésre elénekel egy véget nem érő ukrán egyházi éneket. A fal melletti beépített szekrényen mértani pontossággal elhelyezett újabb plüssök, látszik, hogy még soha senki nem játszott velük. A következő szobában kamaszok ágydeszka szélességű padon ülnek, amire csak a fél fenekük fér rá. A szobát sztanioldíszekkel csicsázták ki, a harminc fiatalember térdére szorított kézzel, fegyelmezetten néz egy ukrán szappanoperát. Elmaradhatatlan (talán kötelező?) díszletként szolgálnak a gondosan elrendezett plüssök. Elmenekülünk, mielőtt a gonosan mosolygó barisnyák minket is hatalmuk alá vonnának. Kárpátalján református gyülekezeteként átlagosan öt fogyatékos gyermek él, persze nincs két egyforma eset, sem egyforma szükséglet. Magyarok lenni egy ilyen élethelyzetben előny, hiszen azok, akiknek van valamilyen Magyarországon is érvényes papírjuk, hozzájutnak olyan egészségügyi szolgáltatásokhoz is, amelyek egy helyi ukrán számára elérhetetlenek. Persze Pestre utazni egy beteg gyerekkel, s ott tartózkodni fillérekből egy gyakorlatilag cserekereskedelemből élő családnak megfizethetetlen. Szerencsére a szeretetszolgálat ebben is tud segíteni. De igazán nagy segítség a helyben magyar nyelven nyújtott szolgáltatás.

A Mezővári Rehabilitációs Központ valamikor egy romos malom volt, amelyet a tulajdonosa csillagászati áron akart eladni, mert pénzes orosz vevőket várt. Végül Zán Fábrián Sándor püspök csodával határos módon szerezte meg tisztességes áron, egy holland alapítvány és magyarországi hívek segítségével. Február végén egy húszfős magyarországi orvoscsoport járt itt, akik a lehető legtöbb szakmát képviselték, és azért jöttek, hogy a fogyatékkal élő gyerekeket megvizsgálják, segítséget nyújtsanak. Minél idősebb a páciens, annál kevesebb lelete van, tucátjával látunk olyan felnőtteket, akikről nem tudni, mi a bajuk, csak az látszik, hogy nem olyanok, mint a többi. A szülők beletörődtek, hogy nincs diagnózis, többnyire nem is az ő hibájuk, sorolják, hol jártak, de vagy nem értették, mit mondanak az ukrán orvosok, vagy nem is nagyon törődött velük senki. Van, aki járt iskolába, van, aki nem, az orvosok egyre elcsigázottabban sorolják a hozzátartozóknak vagy a gondozóknak, hogy miféle diagnózisokra, milyen vizsgálatokra volna szükség. Kérdés, hogy egy sor újabb vizsgálat segítene-e még huszonéves emberek életén. A református egyház működtet napközit idősebbeknek is, ez könnyebbség a családoknak, így tudnak dolgozni és a földekre járni napközben. A kisebb gyerekek többsége járt magyarországi kivizsgáláson, Mezőváriban fejlesztést kapnak, és van busz is, amely hozza-viszi őket. Jönnek külföldről is önkéntesek, ám itt is kevés a magyarul beszélő szakember, pedig nagyon nagy szükség volna rájuk.

Egy fiatal, 23 éves lány története elkísér hazáig. Olyan volt találkozni vele, mintha egy ballada elevenedett volna meg a szemünk előtt. Szőke, légiesen sápadt és karcsú, olyan ruhákat hord, amelyek sem méretben, sem stílusban nem passzolnak egymáshoz. Nagyon kedves arca van, a háta görbe, az álla a mellét veri, ebből a pozitúrából pislog felfelé. Mosolyog. A szeme is, de az furcsán, kutatón. Kilencéves kora óta nem beszél, addig jó tanuló volt, de egyszer csak nem szólalt meg többé. Néha az anyjának mond valamit. Egy darabig túrték az iskolában, aztán kitették. Olykor a napköziben is kiszaladnak a száján szavak, de mondani nem akar senkinek semmit. Úgy veszem ki, nem is nagyon vizsgálták orvosok vagy pszichológusok. Valahogy elfogadta a környezete, hogy ilyen, bajt legfeljebb csak az okozott, hogy nem maradt meg otthon, folyton elkószált. Most megváltás az anyjának a napközi, amit a lánya láthatóan szeret. A magyar orvosok kérdezzétek, a lány leszegett fejjel pislog hol az egyikre, hol a másikra, olyan a szeme most, mintha gúnyos lenne. Nem felel. Ráz a hideg.

Kimegy. Az orvosok tanácskoznak, a diagnózis egyértelmű: ezzel a lánnyal valami rettenetes történhetett. Valami olyan szörnyűség, hogy azóta csak mosolyog, mert nem szabad, hogy lássák, megtudják. Belül minden csupa seb és fájdalom. Kellene valaki, aki megnyitja, de Magyarországon is kevés az olyan szakember, aki meg tudná tenni, itt meg pláne nincs. Ha volna is, az nem beszél magyarul. Ma már balladák sincsenek, ahol el lehetne mondani az elmondhatatlant, a nádasokat is lecsapolták, hogy ki ne suttoghassák, mi fájt olyan kegyetlenül, hogy kővé vált a mosoly.

forrás: mno.hu

NÁLAD A SZERVA, NAGYI! - TÖBB SZÁZAN VETTEK RÉSZT A SPORTOS PROGRAMON

Az Alba Bianca Tennis Club „Nálad a szerva, Nagy!” címmel családi tenisznapot szervezett szombaton a VOK-ban. Az esemény célja a tenisz népszerűsítése, valamint a mozgássérültek érdekében a testi, lelki és mentális integráció végrehajtása volt. A félnapos programon több száz mozogni vágyó vett részt, akik a játékos tenisz-feladatokat és a zumbát is kipróbálhatták.

Az Alba Bianca Tennis Club szombaton már harmadszor szervezte meg a hagyományos családi tenisznapját. A "Nálad a szerva, Nagy!" elnevezésű programon több száz fiatal és felnőtt sportolt. „Nem véletlenül a „Nálad a szerva, nagy!” nevet választottuk ennek a rendezvénynek, amelyet már harmadik alkalommal szervezünk meg. Nagy boldogság közösen látni ennyi gyermeket és felnőttet a mai délelőttön, a célunk pedig egyértelműen az a mostani rendezvénnyel is, hogy együtt sportoljunk, és teniszezünk. Az integrációval tizenkét évvel ezelőtt kerültem kapcsolatba, amikor kerekesszékes tenisszel kezdtem el foglalkozni. Öt esztendővel ezelőtt Baranyai Sándorral hidat szeretnénk volna kiépíteni Kaposvár és Székesfehérvár között így kezdtük el megtartani a programjainkat” – mondta Tóth Bianca Judit, az Alba Bianca Tennis Club elnöke, aki kitért a nap két sztárvendégére, Marosi Katalinra és Szávay Ágnesre is. Úgy fogalmazott: az ő példájukon láthatjuk jól, hogy ha szorgalmasak vagyunk és kitartóak, akkor eredményt tudunk elérni.

Az ünnepélyes megnyitón Östör Annamária, Székesfehérvár egészségügyi és sporttanácsnoka is köszöntötte a résztvevőket. Beszédében kiemelte, hogy a gyerekek és a kerekesszékesek sportja is nagy jelentőséggel bír, továbbá gratulációját fejezte ki a szervezőknek a program létrehozásáért. Baranyai Sándor, a Zselicvölgye Sportegyesület képviselője, edzője arra hívta fel mindenkiné a figyelmét, hogy a sport legyen része mindenki életének. Marosi Katalin olimpiai negyedöntős, nemzetközi profi játékos úgy fogalmazott, hogy a sportban megtanult kitartással és szorgalommal az élet bármely területén sikeresek lehetünk. Tarsoly Márta, az Alternatíva Közhasznú Mozgássérült Egyesület alelnöke szerint a kerekesszékes tenisz a mozgás és a közösség örömét képes a mozgássérültek számára nyújtani.

A félnapos programon a mozogni vágyók a játékos tenisz-feladatokat is kipróbálhatták, továbbá Sári Rita, a Gördülő Táncsoport koreográfusának vezetésével a zumbában is részt vehettek. Az eseményen a Magyar Tenisz Szövetség nevében Sebestyén Katalin, a szövetség képviselője köszöntötte a megjelenteket. „A Magyar Tenisz Szövetségnél immáron 14 éve foglalkozom az Iskolatenisz programmal. Mindig nagy érdeklődéssel nézem azokat a városokat, ahol olyan aktív emberek dolgoznak, mint Székesfehérváron Tóth Bianca Judit, vagy Kaposváron Baranyai Sándor. Számomra pontosan ezért küldetés az, hogy az ilyen rendezvényeken részt vehessek. Nagyon fontos, hogy összefogjunk annak érdekében, hogy a magyar tenisz Marosi Katalinokat és Szávay Ágneseket lehessen képes kinevelni. Ehhez természetesen szükség van a gyerekek tehetségére, továbbá a szülőknek a támogatására is” – tette hozzá Sebestyén Katalin.

A sportos tenisznapra több százan látogattak ki, amelyen Marosi Katalin olimpiai negyedöntős, nemzetközi profi játékosal, illetve Szávay Ágnes, ötszörös WTA- győztes, egyszeres Grand Slam negyedöntős teniszezővel közös bemelegítő forgó játékokat is végeztek a résztvevők. Az eseményen Székesfehérvár polgármestere, dr. Cser-Palkovics András is megjelent. A "Mozog a család! Nálad a szerva, Anyu!" versenyen a Play and stay nemzetközi rendszer segítségével, mindenki sikerélménnyel térhetett haza. Play and Stay nemzetközi oktatási módszer keretében, puha labdákkal történik az oktatás, mely segít a

tenisz játék alapelemeinek könnyedén történő elsajátításában, így a nap végére sikerélményt biztosított a résztvevőknek.

forrás: szekesfehervar.hu

Milyen járulékot kell fizetni a megváltozott munkaképességű munkavállaló után?

Mint munkáltató, rokkantsági ellátás mellett foglalkoztatni szeretnék egy munkavállalót. A kereseti korláttal tisztában vagyok. Az nem tiszta számomra, hogy a munkabéréből mint foglalkoztató mit kell vonnom, ill. mit kell fizetnem utána. Esetleg valamilyen kedvezményt érvényesíthetek?

A munkavállaló munkabéréből 16 százalék személyi jövedelemadót, - s mivel a rokkantsági ellátásban részesülő nem minősül saját jogú nyugdíjasnak, - 10 százalék nyugdíjjárulékot, 4 százalék természetbeni egészségbiztosítási járulékot, 3 százalék pénzbeli egészségbiztosítási járulékot és 1,5 százalék munkaerő-piaci járulékot kell levonni. A munkáltató a munkavállaló munkabére után 27 százalék szociális hozzájárulási adót és 1,5 százalék szakképzési hozzájárulást fizet.

A szociális hozzájárulási adóból lehet különböző esetekben kedvezményt érvényesíteni. Ez nem a rokkantsági ellátás melletti foglalkoztatáshoz kapcsolódik, hanem egyéb foglalkoztatási

helyzetekhez. Például a szakképzettséget nem igénylő munkakörben foglalkoztatottak; a 25 év alatti és 55 év feletti foglalkoztatottak; a gyermekgondozási díjban, gyermekgondozási segélyben vagy gyermeknevelési támogatásban részesülő munkavállalók foglalkoztatása esetén érvényesíthet adókedvezményt a munkáltató. Amennyiben fennáll ilyen körülmény kérem jelezze, s a konkrét eset függvényében tudunk válaszolni a kedvezmény pontos összegéről.

Amennyiben a munkáltató által foglalkoztatottak létszáma a 25 főt meghaladja és az általa foglalkoztatott megváltozott munkaképességű személyek száma nem éri el a létszám 5 %-át (kötelező foglalkoztatási szint), akkor a munkáltató rehabilitációs hozzájárulás fizetésére köteles. Ami azt jelenti, hogy az éves rehabilitációs hozzájárulás összege a kötelező foglalkoztatási szintből hiányzó létszám és a rehabilitációs hozzájárulás (964 500 Ft/fő/év) szorzata.

Mivel Önök megváltozott munkaképességű személyt foglalkoztatnak, amennyiben kötelezettek a rehabilitációs hozzájárulás fizetésére, e személy foglalkoztatásával csökkenthető a rehabilitációs hozzájárulás összege. Ehhez még az is szükséges, hogy e személy legalább 4 órában kerüljön foglalkoztatásra.

forrás: hrportal.hu

Mozgássérültek logisztikai központja

Vállalkozási szerződés keretében logisztikai központ építésére kapott lehetőséget Debrecenben a Vass - Nyakas Kft.

Feladata lesz a tervek szerinti logisztikai központ teljes körű kivitelezése, beleértve az udvartéri közművek, illetve a tervezett utak, burkolatok, kerítés és parkosítás kialakítását is. Az épület nettó területe összesen 407 négyzetméter, értéke, áfa nélkül, 67 millió 188 ezer 610 forint.

A beruházásra négyen pályáztak: a nyertes Vass - Nyakas Kft. (8043 Iszkaszentgyörgy Városkapu Üzletközpont 626. hrsz) mellett az SCS Build Mérnöki és Kivitelező Kft. (4024 Debrecen, Szent Anna u. 9. fszt. 1.), a NESER Group Építőipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (4030 Debrecen, Vágóhíd u. 3.), valamint a Régió Architech Kft. (4025 Debrecen, Hal köz 3.) adott be jelentkezést.

Az ajánlatot a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság fenntartásában működő Mozgássérült Emberek Rehabilitációs Központja kérte (1022 Budapest Marczibányi tér 3.). Az intézmény célja a mozgássérült emberek rehabilitációja és társadalmi integrációjának elősegítése.

forrás: vagy.hu

Hogyan tegyük akadálymentessé otthonunk?

5 dolog, amit egy mozgássérültnek meg kell tennie, ha akadálymentesíteni szeretné lakóépületét.

Költségvetést, műszaki leírást és orvosi igazolást is be kell nyújtania annak a mozgássérültnek, aki akadálymentesíteni szeretné lakóépületét. Betegség vagy baleset következtében bárki mozgáskorlátozottá válhat, akár kerekesszékekbe is kerülhet.

A legtöbb esetben nagy segítség, ha a sérült emberek akadálymentesített lakóházban élhetnek, azonban sok esetben ez nem így van, és sokan azt sem tudják, mit kell tenniük azért, hogy akadálymentesítsék saját lakóépületüket.

Az épületek akadálymentesítése hosszabb távon is megtérül, a lakók változatos igényeit elégíti ki, ezért mindenképp hasznos. A mozgássérültek számára többek között az akadálymentesítés teszi lehetővé, hogy a lakásukat rendeltetésszerűen tudják használni, ezáltal teljesebb életet tudjanak élni és aktívan be tudjanak kapcsolódni a társadalomba. Azonban még ma is nagyon sok épületet nem tudnak megközelíteni, sőt arra is van példa, hogy saját lakóházuk sem akadálymentesített.

„Hazánkban 6-8 ezerre tehető a szklerózis multiplexes betegek száma. A betegség többnyire a fiatal felnőtt korban jelentkezik, és nőknél másfélszer gyakoribb az előfordulása, mint a férfiaknál. Sok SM beteg bottal jár vagy kerekesszékekbe kényszerül. Ebben az esetben az épületekbe való be-, és kijutáshoz nagyon fontos lenne az akadálymentesítés. A betegek megváltozott képességeik miatt munkát is nehezebben tudnak vállalni, ezért az átalakításokhoz szükséges forrásokat is alig vagy egyáltalán nem tudják előteremteni”- mondta Nadabánné Benyik Éva, a Magyar Sclerosis Multiplexes Betegekért Alapítvány ügyvezető titkára.

penz1

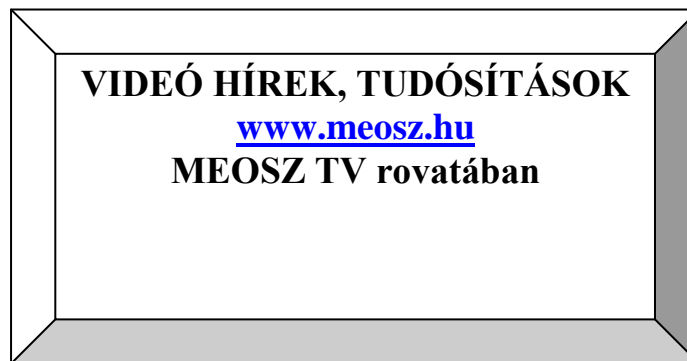
A súlyos mozgáskorlátozott személyek vissza nem térítendő Lakás akadálymentesítési támogatást igényelhetnek, amely egy több lépéses folyamat:

1. A mozgássérültnek lakóhelyéhez legközelebb eső pénzügyi intézményhez kell fordulnia a támogatás igényléséhez.
2. A támogatás kérvényezéséhez kap egy kitöltendő iratcsomagot.
3. A kérvényhez mellékelni kell a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal (NRSZH) szakértői véleményét, amely bizonyítja, hogy a beteg valóban súlyos mozgássérült.
4. A beadványhoz számos dokumentumot, többek között költségtervet, műszaki leírást, műszaki szakvéleményt is kell csatolni.
5. A támogatás igénylését a pénzügyi intézmény véleményezésre megküldi a Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetségének.

Nehezebb helyzetben van az a beteg, aki társasházban él. Ebben az esetben ugyanis a társasház összes lakójának bele kell egyeznie az akadálymentesítésbe, és a költségek is a közös költségre terhelődnek.

Léteznek persze pozitív példák is. Teszári Eszter is szklerózis multiplexben szenved és kerekesszékkal közlekedik. Az ő esete különleges. Miután levélben fordult dr. Tóth József polgármester úrhoz, a XIII. kerületi önkormányzatban, a hivatal az önrész átvállalásával, saját költségén biztosította a bejárati rámpa megépítését.

forrás: napidoktor.hu

A MEOSZ tagegyesületei és partnerei információi --- EGYESÜLETI INFORMÁCIÓK ---

-HÍREK-

Az idős betegnek is van egészsége

Amikor a család már nem bírja fizikailag vagy lelkiileg az idős beteg otthoni ellátását, szóba kerül az intézményi gondozás.

Azon túl, hogy nehéz valakit meggyőzni arról, hogy jobb lesz neki egy szociális vagy ápolási otthoni elhelyezés, megfelelő helyet találni sem egyszerű.

„A helyválttatás egy idős ember számára rettentően nehéz, ezért aki 'csak' fizikailag van súlyos állapotban, ugyanakkor nem látja be, hogy ellátásra szorul, borzasztó rossz néven veszi, hogy 'bedugják valahova' - magyarázza dr. Gombos Éva nephrológus főorvos, aki egy kincsesbányai intézményben foglalkozik több éve idős betegek tartós gondozásával. „Ha mégis sikerül olyan helyet találni, ahol érzi, hogy stabil lett az állapota, beállították a gyógyszereit, előfordul, hogy haza se akar menni, még hétvégére sem. Persze a legnagyobb sikert az jelenti, ha annyira javul az állapota, hogy véglegesen haza tud menni, ahol várja őt a szerető család” – teszi hozzá a doktornő.

Ha valaki helyet keres idős családtagjának, tudnia kell, hogy a szociális ellátóhelyek és az egészségügyi intézmények különválasztandók. Szociális otthonba csak az tud menni, aki viszonylag egészséges, önállóan mozog, elég neki a heti egy-két háziorvosi vizit, az, hogy megoldják az étkeztetését, beadják neki a gyógyszereket, szerveznek némi programot. De például ha jön egy nyári hasmenés, hányás, akkor beküldik kórházba, ami nem használ az idős embernek, hiszen a helyválttatás - bárhonnán, bárhová - megterheli. Szociális otthonból léteznek állami és magánintézmények, a legkülönbözőbb színvonalú elhelyezéssel és ellátással.

Azokat, akik tartós, gyakran évekig tartó ápolásra szorulnak – akár már fiatalabb korban is –, az állami rendszerben például a krónikus belgyógyászati osztályokon, csúnya nevükön „elfekvőkön” látják el. A körülmények távol állnak a kívánatostól, a kevés magánintézményt pedig nem sokan engedhetik meg maguknak. Részleges megoldás az otthonápolási rendszer; ilyenkor szakszolgálat segít napi néhány órát. Azonban annak ez nem elegendő, aki 24 óras felügyeletet, rehabilitációt igényelne; nekik megfelelő színvonalú ápolási otthoni elhelyezés lenne a kívánatos.

„Sajnos az a tapasztalat, hogy az idős, beteg ember nyűg, nem kell senkinek. A szerető család egy darabig próbálkozik, de legjobb szándéka ellenére sem tudja ellátni, az egészségügy pedig nincs igazán felkészülve. Azt veszem észre, hogy lemondanak róluk, hogy 'éltek már eleget'” - válaszolja a helyzetet dr. Gombos Éva.

„Pedig a méltó betegellátás, méltó öregkor, méltó halál mindenkinek járna. És az idős betegnek is van viszonylagos egészsége! Milliő gyógyszert szedhet, milliő baja lehet, de gondos odafigyeléssel, törődéssel többnyire lehet javítani az állapotán. Nem a természet

'megerőszkolásáról' van szó, hanem, hogy megadjuk azt, amit még az adott állapot lehetővé tesz. Mindig érdemes küzdeni, amíg van egy jó, örömteli perce a betegnek."

Megoldást a doktornő szerint egyfajta kiegészítő biztosítás jelenthetne, ami fedezné a magas színvonalú ellátást idős korban. Ilyen típusú biztosítás azonban nem létezik, nem is vállalják a biztosítók – vélhetően nem érné meg –, egyébként is kérdéses, hogy húsz évesen ki kötne ilyen...

Szerző: Flanek Éva

forrás: Mozgáskorlátozottak Csongrád Megyei Egyesülete

-RENDEZVÉNYEK-

Filmbemutató és pódiumbeszélgetés a fogyatékoság és a design összefüggéseiről

A MOME TransferLab és a Center for Ethics and Law in Biomedicine (CELAB) közös rendezvénye a 2013 őszi bemutatója óta számos nagy nemzetközi dokumentumfilmes szemlén élénk figyelmet keltő és vitákat indító Fixed: The Science/Fiction of Human Enhancement című dokumentumfilm vetítéséhez kapcsolódóan azokkal a kérdésekkel foglalkozik, hogy a fogyatékkal élő személyek jövőről alkotott elképzeléseiben milyen szerepet játszik a normalitáshoz felzárkózás igénye, illetve az akár a normalitástól is elrugaszkodó vágy a képességek tökéletesítésére.

Milyen orvostudományi, biotechnológiai és műszaki fejlesztések járulhatnak hozzá az idegrendszeri és érzékszervi képességek tökéletesítéséhez? Hogyan tud alkalmazkodni mindezekhez az igényekhez a design, a tárgy és a környezettervezés, illetve milyen katalizátor szerepet tölthet be ezeknek az igényeknek a kielégítésében és vágyaknak a kiteljesítésében?

A film bemutatása után egy pódiumbeszélgetés következik, melynek résztvevői:

Bartos Adél - rehabilitációs környezettervező, Mozgásjavító iskola

dr. Gulyás Attila, agykutató, MTA KOKI

dr. Kullmann Lajos, orvosprofesszor, ELTE BGGYK

dr. Sándor Judit, jogászprofesszor, bioetikus, CEU, CELAB

dr. Varjú Márton, jogász kutató, MTA, DE, CELAB

Vörös Miklós, kulturális antropológus, MOME

HELYSZÍN:

Moholy-Nagy Művészeti Egyetem

1121 Budapest, Zugligeti út 9-25

AUDITÓRIUM

FIGYELEM! A helyszín nem akadálymentes!

IDŐPONT:

2015. március 9. 18:00

A belépés ingyenes!
A filmet magyar felirattal vetítjük!

MOZGÁSTÉR.2

FILMBEMUTATÓ ÉS PÓDIUMBESZÉLGETÉS
A FOGYATÉKOSSÁG ÉS A DESIGN ÖSSZEFÜGGÉSEIRŐL

MÁRCIUS 9. 18H
MOME AUDITÓRIUM

A pódiumbeszélgetés résztvevői

Bartos Adél - rehabilitációs környezettervező, Mozgásjavító Iskola
dr. Gulyás Attila - agykutató, MTA KOKI
dr. Kulmann Lajos - orvosprofesszor, ELTE BGGYK
dr. Sándor Judit - jogász, bioetikus, CEU, CELAB
dr. Varjú Márton - jogász kutató, MTA, DE, CELAB
Vörös Miklós - kulturális antropológus, MOME

A MOME TransferLab és a Center for Ethics and Law in Biomedicine (CELAB) közös rendezvénye a 2013 őszi bemutatója óta máris számos nagy nemzetközi dokumentumfilm szemlén élénk figyelmet keltő és vitákat indító *Fixed: The Science/Fiction of Human Enhancement* című dokumentumfilm vetítéséhez kapcsolódóan azokkal a kérdésekkel foglalkozik, hogy a fogyatékkal élő személyek jövőbeli alkotott elképzeléseiben milyen szerepet játszik a normalitáshoz való felzárkózás igénye, illetve az akár a normalitástól is elrugaszkodó vágy a képességek tökéletesítésére. Milyen orvostudományi, biotechnológiai és műszaki fejlesztések járulhatnak hozzá az idegrendszeri és érzékszervi képességek tökéletesítéséhez? Hogyan tud alkalmazkodni mindezekhez az igényekhez és vágyakhoz a design, a tárgy- és környezettervezés, illetve milyen katalizátor szerepet tölthet be ezeknek az igényeknek a kielégítésében és vágyaknak a kiteljesítésében?

A belépés díjtalan.

Moholy-Nagy Művészeti Egyetem, 1121 Budapest, Zugligeri út 9-25.
<https://www.facebook.com/MomeTransferLab>

forrás: MEOSZ OKTATÁSI, TOVÁBBKÉPZŐ ÉS TÁVMUNKA INTÉZET

-PÁLYÁZATOK-

"Erdei Iskola, Osztálykirándulás a Balatonnál"

A Programőr Bt. Pályázatot ír ki a Révfülöpon lévő Vakáció Üdülő, Sport Üdülő, Napsugár Üdülő KEDVEZMÉNYES igénybevételére.

[A pályázati kiírás itt olvasható!](#)

Jelentkezési határidő: 2015 március 31.

forrás: MEOSZ OKTATÁSI, TOVÁBBKÉPZŐ ÉS TÁVMUNKA INTÉZET

